DINSDAG 3 JULI 1951 — VERSCHIJNT DINSDAG, DON[DERS]DAG EN ZATERDAG — TIENDE JAARGANG No. 1965

De Arubaanse Courant

Uitgeefster: „DE ARUBAANSE COURANT" N.V. i.o.
Redacteur: A. CLOO
Abonnement: f. 1,50 p. maand — f. 4,00 p. kwartaal

NIEUWS EN ADVERTENTIEBLAD VOOR ARUBA

Bureau Oranjestraat: NASSAUSTRAAT 91, TEL. 1273.
Bureau San Nicolas: ARUBA POST, Mainstreet, tel. 5019
Drukkerij: „DE STAD" N.V.

Eilandsraad Aruba onder zeer veel belangstelling geopend

Z.E. de Gouverneur woonde de historische plechtigheid bij

Problemen over benoeming gedeputeerden

Weingen zullen hebben bevroed, dat er voor de opening van onze Eilandsraad zoveel belangstelling zou bestaan. Al ver voordat de voorzitter, mr F. A. Jas, voor het eerst zijn hamer hanteerde, was de publieke tribune volkomen „uitverkocht"; tal van wachtenden stonden nog beneden. Van de genodigden hebben slechts weinigen verstek laten gaan en zo kon het gebeuren, dat om tien uur de gehele zaal volkomen vol was. Behalve de voorzitter en de plaatsvervangend secretaris, de heer H. A. Hessling, waren aanwezig alle leden van de P.P.A., van de U.N.A.-I en van de U.N.A.-II. De heer Geerman van de A.V.P. had even een kijkje genomen, maar toen hij niemand van zijn partijgenoten ontdekte, verdween hij weer. De gehele morgen zou de A.V.P. wegblijven. Het overleg met de beide U.N.A.-partijen was dus kennelijk op niets uitgelopen en de heer Henny Eman heeft zich gehouden aan hetgeen hij ons reeds enkele weken geleden zeide: „Als de U.N.A. niet met ons meedoet, komen wij niet - dat zal geen enkel nut hebben!"

Zonder de A.V.P. ging de vergadering uiteraard toch door. In de zaal had ook plaats genomen de Landsminister voor Justitie, de heer Lampe; achter de voorzitterszetel waren de volgende hoofden van dienst gezeten: de heren Wijbrandus (ontvanger), Van Drimmelen (L.W.V.), ir. Van der Berg (Openbare Werken), Heemskerk (Luchthavenmeester), Oduber (posterijen), E. Arends (posterijen San Nicolas), dr. Van Nijek (Gouvernementsgeneeskundige); Jossy Maduro (Douane), Pietersz (Voogdijraad), Da Costa Gomez (Bevolking). Voorts zagen we er dr J. E. M. Arends, lid van de Raad van Advies.

Na de opening van de vergadering - het was om precies vijf minuten over tien - deed de voorzitter mededeling van het feit, dat de geloofsbrieven van alle leden waren onderzocht en goedgekeurd; de meesten op Zaterdag, die van de heren Nassy en Nisbet eerst Maandagmorgen.

In handen van mr Jas legden de raadsleden vervolgens de eed af. In de commissie voor ontvangst en uitgeleide van Z.E. de Gouverneur benoemde de voorzitter de heren G. Kok, A. Werleman en P. Croes. Kort hierna trad Z.E. Gouverneur Struycken de zaal binnen, vergezeld van genoemde raadsleden, zijn adjudant, Kapitein Van der Beek, rechter J. Schaafsma, de heer J. Th. van Erp, hoofd van de politie, en de commandant van de Mariniers op Aruba, de kapitein Dourlein.

De voorzitter verklaarde de vergadering voor geopend en hield een toespraak, waaraan wij het volgende ontlenen:

Bij deze historische gebeurtenis, de opening van de eerste vergadering van Uwe Eilandsraad moge ik enkele woorden tot U richten. Doch allereerst moge ik een woord richten tot Zijne Excellentie de Gouverneur van de Nederlandse Antillen, die de uitnodiging door mij namens de Raad gedaan om hier tegenwoordig te zijn, wel heeft willen aanvaarden. Voorts zeer in het bizonder tot de Heer Landsminister Lampe die hier de Regeringsraad wel heeft willen vertegenwoordigen, en alsmede tot het Corps Consulair en andere genodigden en voorts tot hen die hier door hun tegenwoordigheid van hun medeleven met deze belangrijke gebeurtenis doen blijken.

Ik noemde deze opening een historische gebeurtenis. Dat is zij inderdaad want met deze opening nemen wij afscheid van een laatste overblijfsel van het Nederlandse Koloniale stelsel, de gecentraliseerde bestuursvoering. Geen historisch overzicht van de tot standkoming van de Eilandenregeling zal ik U thans geven. Zij is algemeen bekend en in de boekhandel te verkrijgen. Doch bij een afscheid behoort een woord van afscheid, al behoeft dat niet weemoedig te zijn. Doch wel behoort het te getuigen van erkentelijkheid voor het vele goede hetwelk het Koloniale systeem tot dusver gebracht heeft en waaraan de Arubaanse bevolking niet slechts in hoofdzaak haar economische welstand, doch ook vele en hoge culturele waarden te danken heeft.

Want met trots kan verklaard worden, dat het Arubaanse volk in vergelijking met de bevolkingen van dit halfrond behoort tot de meest beschaafde en, de meest ontwikkelde, terwijl het zich gemiddeld wellicht op het hoogste economisch niveau bevindt. Het Nederlandse Koloniale systeem bracht de bevolking van Aruba niet slechts haar Geloof, doch ook ontwikkeling, opvoeding, orde en rust, een betrouwbaar Bestuur, een integere rechtspraak, in een woord die rechtszekerheid, die als één der voornaamste factoren voor de aantrekking der grote buitenlandse industrieën, waaraan Aruba haar opbloei te danken heeft, mag gelden.

Dit wil volstrekt niet zeggen, dat het Nederlandse koloniale systeem volmaakt is geweest. Mensenwerk is dat nimmer en ik zal daarom de laatste zijn om het te beweren. Slechts meen ik er de aandacht op te moeten vestigen, dat men vooral niet de ogen behoort te sluiten voor het goede van het verleden. En hiermede stap ik van het verleden af om een blik te slaan op het heden en in de toekomst.

Ongetwijfeld wordt door het gebeuren van heden een kleinood van de hoogste waarde in de handen van de Arubaanse bevolking gelegd, doch men verlieze daarbij niet uit het oog dat die hoge waarde zuiver **ideeel** is, dat degenen, die zouden denken, dat Aruba door de verkregen autonomie persé tot een grotere economische welvaart zal komen en het gemiddelde lid der bevolking er „beter" door zal worden, wel eens bedrogen zouden kunnen uitkomen. Alleen reeds het nieuwe bestuursapparaat en de noodzakelijke uitbreiding van het ambtenarencorps, om van gebouwen en outillage niet te spreken, zullen grote bedragen kosten en blijven kosten en die bedragen zullen niet aan onderwijs, volksontwikkeling, economische maatregelen of wat ook anders, ten goede kunnen komen. Het voordeel hetwelk het Arubaanse volk thans deelachtig wordt, is als gezegd zuiver ideeel. Heden brengt het Arubaanse Volk een materieel offer aan haar idealen. De onweerstaanbare drang naar vrijheid, vrijheid binnen de grenzen der moraal en van de verplichtingen, die het leven in een gemeenschap oplegt, de zucht naar die vrijheid voor zich en zijn gezin, voor zijn groep, zijn gemeenschap en zijn land, die Goddelijke vonk, die gloeit in de borst van ieder rechtschapen mens, dat drijft heden het Arubaanse volk er toe om zonodig ten koste van materiële belangen, de autonomie te aanvaarden.

Met die geestesgesteldheid wens ik Uw Raad oprecht geluk, voor die verheven drang spreek ik mijn diepste en oprechtste bewondering uit.

Mede wens ik de Raad geluk met de aanvaarding van de zware verantwoordelijkheid, die van heden op zijn leden zal rusten.

Met de autonomie wordt aan de bevolking van Aruba tevens voor zijn locaal bestuur gegeven het Nederlandse democratische stelsel. Ook daar geen product van eigen bodem, doch in hoofdzaak opgebouwd naar Engels voorbeeld. Hoge eisen zal dit stellen aan de Arubaanse bevolking, die nog die, voor het democratische politieke spel benodigde sportiviteit niet kan bezitten, dewelke het Engelse volk zich reeds door eeuwen op de sportvelden heeft verworven en zich in het publieke leven ten nutte heeft weten te maken. Vele landen der wereld kunnen die sportiviteit benijden.

Moge het Arubaanse volk de kleine achterstand in sportiviteit en loyaliteit jegens elkaar, die het thans wellicht nog heeft, spoedig inhalen, om zich, alle andere gemeenschappen voorbijstrevend, in het publieke leven daarin aan de spits te stellen en een leidende positie behouden.

Moge ik eindigen met de hartgrondige wens, dat God het moge geven, dat deze opening van de eerste vergadering van de Eilandsraad van het Eilandgebied Aruba, een zegen voor de Arubaanse bevolking zal blijken te zijn geweest, tot in lengte van dagen.

Na deze redevoering hield Z.E. de Gouverneur van de Nederlandse Antillen de volgende redevoering:

Ik beschouw het als een voorrecht op deze, voor U allen persoonlijk, voor het eiland Aruba en voor de Nederlandse Antillen in hun geheel zo belangrijke dag in Uw midden te zijn teneinde als eerste een woord van gelukwens tot U te richten.

Een woord van gelukwens in de eerste plaats tot ieder van U persoonlijk.

Het moet wel een grote voldoening voor U zijn thans een aanvang te kunnen maken met de arbeid, waartoe het vertrouwen van Uw eilandgenoten U riep: de arbeid aan het bestuur van Uw eigen, U zo dierbare Aruba.

Een arbeid, die overigens niet vrij zal zijn van zorgen. Gij kent natuurlijk het adagium, dat voor alle bestuurders van alle volkens en alle tijden is geschreven: a public function is a public trust. Het ambt, dat gij hebt aanvaard legt U zware en ernstige verantwoordelijkheden op de schouders. Verantwoordelijkheden niet slechts tegenover hen, die U hebben gekozen maar ook tegenover de grotere verbanden, waarvan Uw eiland deel uitmaakt: het verband der Nederlandse Antillen in hun geheel en - verder verwijderd - het verband van het Koninkrijk der Nederlanden. Mijn gelukwens op deze dag houdt het vertrouwen in, dat die verantwoordelijkheden U bij het verrichten van Uw arbeid steeds levendig voor de geest zullen staan.

Een gelukwens moge ik voorts richten tot het eiland Aruba.

In het algemeen zie ik de betekenis van deze dag in de omstandigheid, dat hij de staatkundige ontwikkeling van de Nederlandse Antillen niet alleen een stap vooruit brengt, maar vooral, dat die stap vooruit ook een stap dichter is bij huis. Dichter bij de eigen, kleine gemeenschap van de eilanden zelf.

Ik ben er mij levendig van bewust, dat dit Aruba bijzonder nauw aan het hart ligt. Dat hier in het bijzonder het verlangen leeft om zelf de hand aan de ploeg te slaan. En ik kan dat niet anders beschouwen dan als een teken van gezonde ontwikkeling. Een teken van een sterk gegroeid zelfvertrouwen, dat in het verleden - begrijpelijk - wel eens de negatieve vorm van wantrouwen heeft aangenomen, maar dat toch in zijn wezen positief is. Een uiting van een gevoel van eigen kracht. Van eigen vermogen om te werken aan de oplossing van eigen problemen en moeilijkheden. Uw college moge zich echter door dat gevoel van eigen kracht niet laten meeslepen tot de fictie, dat er een volstrekte scheiding zou zijn tussen de belangen, de problemen van de kleine en de grote gemeenschap. Dat het zijn ogen op de belangen der kleine gemeenschap richt is vanzelfsprekend juist; het is de bedoeling van de wetgever geweest. Het is echter niet de bedoeling van de wetgever geweest, dat die ogen bijziend zouden zijn. Dat zij niet zouden zien, dat het welzijn van het ène eiland ten nauwste is verbonden aan het welzijn van de Nederlandse Antillen in hun geheel.

In de overtuiging, dat gij dit inzicht deelt, mag ik mijn gelukwens ook uitspreken voor de gemeenschap van de zes eilanden tesamen.

Het is in de staatkunde zo, dat een gezonde en sterke gemeenschap slechts kan steunen op gezonde en sterke lidmaten. Een gemeenschap, die de kracht moet opbrengen tot een autonoom staatkundig leven, kan op de duur die kracht niet ontwikkelen, indien zij niet wordt gevormd in haar lidmaten. Dat is de ervaring in Nederland en ik mag wel zeggen in alle democratisch geregeerde landen ter wereld. De kracht van het zelfbestuur komt van onderop. Wanneer de kleine gemeenschappen, die samen de grote gemeenschap vormen, ieder op zichzelf in staat zijn orde op eigen zaken te stellen en hun eigen belangen te behartigen, dan heeft de grote gemeenschap een hechte en solide grondslag, een grondslag van zelfvertrouwen. Dan is er plaats voor een gezonde wisselwerking: van gemeenten naar Provincie en Ryk, van de eilandraden naar het Landsbestuur en omgekeerd. Een wisselwerking van mensen en van beleid.

Leden van de Eilandsraad, indien gij Uw taak en Uw verantwoordelijkheid wilt zien in dit licht, indien gij met Uw volle aandacht en in de ernst van Uw geweten U wilt richten op de belangen, waarvan de behartiging U is toevertrouwd zonder nochtans het eigenbelang van de kleine te doen prevaleren boven het algemeen belang van de grote gemeenschap, dan zullen niet slechts wij, maar ook komende geslachten deze dag prijzen.

Gods zegen moge rusten op Uw arbeid en daardoor op Aruba.

Fractieleiders aan het woord

Na de redevoering van Z.E. de Gouverneur was het woord aan de fractieleiders. De heer J. E. Irausquin (P.P.A.) zeide o.m., dat na het Koninklijk Woord van December 1942 met ongeduld was gewacht op de inlossing van de toen gedane belofte. Lang is er dus gewacht, vaak met wanhoop, ten prooi aan innerlijke strijd. Spreker releveerde daarna de werkzaamheden van de Autonomiecommissie (1946), de Rondetafelconferentie van 1948 en de delegatie van de Nederlandse Antillen met een opdracht van de Staten ten opzichte van Curacao en van Aruba. Bijzonder hoog waren de verwachtingen gespannen toen het rapport-Van Poelje verscheen. Doch het optimisme maakte plaats voor ergernis toen de Interimregeling werd voorgesteld, waarin bepaalde punten met betrekking tot de decentralisatie waren opgenomen. Deze decentralisatie houdt vele gemoederen op ons eiland bezig, evenals het tempo waarin een en ander zal plaats vinden.

„Er is thans een periode van zelfwerkzaamheid aangebroken", aldus de heer Irausquin, „er rusten vele plichten op onze schouders en we moeten samen rekenen op wederzijds begrip en op volledige samenwerking. Als de tekenen niet bedriegen is het getij op ons eiland aan het verlopen en nu moeten de bakens worden verzet. Daarom is in de eerste plaats de grootste zuinigheid geboden, opdat er een appeltje voor de dorst over blijft. Vervolgens moeten we trachten eigen economische bronnen aan te boren. We komen voor grote moeilijkheden te staan als onze enige bron opdroogt. Er is reeds een dalende lijn te bespeuren en er zijn reeds honderden zonder werk.

Er zijn andere vraagstukken, bijv. met betrekking tot de drankbestrijding, de volkshuisvesting, de werkverschaffing voor degenen die wegens het bereiken van een bepaalde leeftijd in bepaalde bedrijfstakken worden ontslagen. We moeten met hart en ziel en in volkomen eensgezindheid aan het werk slaan!"

Hierna sprak de fractieleider van de U.N.A.-I, de heer Fel. Tromp. Aan zijn toespraak ontlenen wij het volgende:

Nu zien we de Koninklijke Belofte, geuit in de Rede van Hare Majesteit de Koningin van 6 December 1942, voor ons geliefde eiland in vervulling gaan. Direct hieraan moge ik toevoegen, dat ofschoon deze Eilandenregeling onze autonomie-gedachte in vele opzichten niet bevredigt, we toch reden hebben ons te verheugen.

In 25 jaar tijds is Aruba van een zeer klein, onbeduidend en onbekend eiland geworden een eiland, dat overal ter wereld bekend is om de grote olie-raffinaderijen, die zich hier gevestigd hebben. In deze 26 jaren is Aruba met reuzenschreden vooruitgegaan zowel op technisch als op economisch en sociaal gebied. Hier rijst dan de vraag, of de menselijke geest deze reuzenontwikkeling heeft bijgehouden. En dan moeten we constateren, dat er een spanning is blijven bestaan tussen deze enorme technische, economische en sociale vooruitgang en de geestelijke ontwikkeling, die dat alles niet bij kon houden.

Dat is alleszins verklaarbaar. De geschiedenis immers gaat nooit met reuzenschreden vooruit, maar langs banen van geleidelijkheid. Zo is het ook gesteld op politiek gebied. Nog niet zovele jaren geleden maakte dit eiland deel uit van de Kolonie Curacao. Met de inwerkingtreding van interim-regeling (Landsregeling) zijn echter de laatste koloniale banden geslaakt. En heden staan we op de drempel van de eiland-autonomie een eilandraad, gekozen volgens algemeen mannen- en vrouwenkiesrecht om de interne aangelegenheden van het eiland te behartigen.

We ontveinzen ons niet, dat dit alles een buitengewoon zware verantwoordelijkheid op onze schouders legt. Aangezien de meesten onzer geen of weinig politieke ervaring bezitten, mede door het feit, dat er een politieke traditie ontbreekt en bovendien nog door de omstandigheid, dat er hier een homogene bevolking is, waardoor van deze Eilandraad geëist wordt, dat er ondanks de zeer heterogene samenstelling van de bevolking en ondanks de verschillende rassen en talen, eendrachtig gewerkt wordt voor het algemeen welzijn van Aruba.

Het zij ons vergund de nieuwe gezagsdrager, die hier tijdelijk fungeert, te bedanken voor de krachtige maatregelen, die hij getroffen heeft om een maatschappelijk kwaad te beteugelen.

Aruba is momenteel nog economisch sterk en we spreken de hoop uit, dat deze voorspoed tot in lengte van dagen zal voortduren, waartoe wij als leden van deze eerste Eilandraad naar best vermogen zullen medewerken.

Tenslotte, Mijnheer de Voorzitter, moge ik eindigen met de bede, dat Gods beschermende Vaderhand moge blijven rusten op ons dierbaar eiland.

Ik dank U.

Het officiële gedeelte werd besloten met een toespraak van de heer Henriquez (U.N.A.-II), die begon met op te merken, dat het moeilijk zou vallen nog iets te zeggen zonder in herhaling te vervallen. Hij wijdde woorden van waardering jegens de Nederlandse Regering onder de beproefde leiding van H.M. de Koningin en wierp daarna een blik in het verleden en de toekomst. Doorspekt met tal van citaten hield spr. daarna een gedocumenteerd betoog over de gemeentewetgeving in Nederland en trok een parallel met de situatie op de Nederlandse Antillen. Hij zeide veel vertrouwen te hebben voor de toekomst, indien het Moederland en de Staten beantwoorden aan de enige eis: autonomie naar waarheid! Tenslotte bracht spr. zijn hartelijke gelukwensen over aan de Eilandsraden op de andere eilanden.

De voorzitter dankte Z.E. de Gouverneur en de andere sprekers en schorste de vergadering voor dertig minuten nadat Z.E. de Gouverneur de zaal had verlaten. De Gouverneur is onmiddellijk naar Curacao teruggekeerd omdat hij daar 's middags om drie uur de opening van de Eilandsraad zou bijwonen).

Tijdens de pauze werd in de koffiekamer druk gediscussieerd over het volgende punt van de agenda: de benoeming van de gedeputeerden. Het bleek duidelijk, dat de partijen het na een maand overleg nog niet eens waren. Weldra kwam dit tot uiting toen de voorzitter na heropening mededeelde, dat de partijen onvoldoende tijd hadden gehad om overleg te plegen (een maand slechts - red.) en dat derhalve wederom de vergadering zou worden geschorst en wel tot twee uur 's middags.

Bij aankomst op genoemd tijdstip vernamen wij dat er nog een half uurtje hovenop was glegd. De heren waren het dus blijkbaar toen nog niet eens....

Om tien minuten voor drie waren de leden weer bij elkaar, weer met uitzondering van de heren van de A.V.P. De heer Tromp (U.N.A.-I) merkte op, dat over de kwestie van de benoeming der gedeputeerden lang en breed was gesproken, maar dat de meningen dermate verdeeld waren, dat niet op korte termijn kon worden beslist. Hij stelde voor de vergadering te schorsen tot bv. Vrijdag.

De voorzitter: „Ik meende te hebben vernomen, dat er toen wel overeenstemming was bereikt. Het is bezwaarlijk om wederom tot schorsing over te gaan. Ik moet dus aannemen, dat de heer Tromp zijn toezegging terug neemt"

De heer Tromp zwijgt. Dan neemt zijn broer het woord: „De kwestie is van zeer groot belang. De gedeputeerden worden voor vier jaren benoemd. De vierde candidaat levert de grootste moeilijkheden op".

De heer Irausquin (P.P.A.) merkt op, dat reeds langer dan drie weken overleg kon worden gepleegd. Hij wijst erop, dat de Eilandenregeling voorschrijft, dat de gedeputeerden op de eerste vergadering van de Eilandsraad moeten worden benoemd".

De heer Kok (U.N.A.-I) acht in verband met het niet-aanwezig zijn van een der partijen opnieuw contact met alle fractieleiders nodig. Indien hiervoor niet voldoende tijd werd gegund (tot Woensdag bijv.) zouden hij en de beide fractiegenoten de vergadering verlaten en aldus het quorum verbreken.

„In verband met de zeer vergaande consequentie" schorst de voorzitter wederom de vergadering voor een half uur. Als blijkt, dat de U.N.A.-heren zijn verdwenen, en dus nog maar ti enleden aanwezig zijn, volgt er andermaal schorsing, dan tot acht uur 's avonds.

Intussen kunnen wij onze lezers nog enkele losse bijzonderheden geven: stenografen traden Maandag op mevr. Hinrichs en mevr. De Waal; er was een sollicitatie voor de functie van secretaris van de Eilandsraad binnengekomen van de heer P. Spit; de heer L. O. Lampe, notaris, had zijn gelukwensen aan de Raad doen vergezellen van een prachtig bloemstuk; ook 's middags was er een overgrote belangstelling van publiekszijde; tenslotte een woord van hartelijke dank van de dame en heren van de pers voor de voortreffelijke zorg met betrekking tot de perstribune.

Om ruim acht uur 's avonds kwam de Raad bijeen en was voor het eerst voltallig. De A.V.P. was, kennelijk op dringend verzoek van de U.N.A. I, verschenen. Nadat de voorzitter voor de derde maal de geschorste vergadering had geopend, nam de heer F. J. Tromp het woord en merkte op, dat het uit bezuinigheidsoverwegingen naar zijn mening wenselijk was om voorlopig slechts twee gedeputeerden te benoemen. De heer Irausquin kon zich hiermede niet verenigen. De heer C. A. Eman sloot zich bij de woorden van de heer Tromp aan, waarna de heer Irausquin hoofdelijke stemming vroeg. Het bleek dat elf leden voor de benoeming van twee gedeputeerden waren. De stemming leverde als resultaat op dat werden gekozen de heer F. B. Tromp van de U.N.A. I en de heer D. P. Oduber van de A.V.P. Hierna ging de vergadering uiteen.

DRUKBEZOCHTE RECEPTIE

Zondagmorgen wapperde de vlag voor het huis van de heer Rudolf M. Arends, die die dag zijn 25-jarig ambtsjubileum vierde, zoals wij reeds meldden in onze krant van Zaterdag jl. Er waren vele bloemstukken en tal van collega's, familieleden, vrienden en kennissen gaven van hun belangstelling blijk. In de loop van de morgen kwamen er twee deputaties van het postkantoor, die hun gelukwensen kwamen aanbieden en de heer Arends verrasten met mooie geschenken. Voorts kwam er een gelukwenstelegram van de directeur van het postkantoor op Curacao, de heer Breusers.

Onder de fraaie cadeaux merkten wij op een prachtige wandklok en een compleet glazenstel. De heer en mevrouw Arends zullen deze dag, waarop hun veel sympathie en vriendschap van familie en vrienden gewerd, stellig niet gauw vergeten.

Seccion na Papiamento

MATAMENTU DI HENDE NA SANTA CRUZ

Siman pasa diasabra un tal M., ingles di Montserrat, a choca su casa maté despues di un pleitu. Segun storianan cu ta circula ya tin basta tem cu nan ta biba na pleitu y awor pa un desgustu simpel riba un disco di fonograf e homber a fresca si casá. Despues di a comete su crimen barbaro e criminal a trata di varios manera di termina su mes bida, pero toch e no tabatin e valor pa hacié.

Actualmente e ta preso na Dakota, y autoridadnan judicial ta haciendo un investigacion di e caso.

E caso aki a demostra un bez mas con escasez di poliz ta pone nos situacion di seguridad den balance. Ta bisa cu e prome investigacion mester a worde haci pa poliznan di caya, pasobra agentenan di recherche ta masha hopi ocupa. Tur hende sabi con dificil trabao di nos poliznan a bira, a despecho cu nan ta trahando oranan largu sin descanso, manera nos a mira cu admiracion durante eleccion, cos no ta birando miho. Unico solucion ta di train mucha homber jong di bon reputacion pa bira poliz y trata di releva e situacion critico aki.

PELICULA Y EDAD CENSURA

Protesta seria a worde lanta den prensa contra e hecho cu hopi mucha ta bishita cine y ta weta pelicula cu ta prohibi pa nan edad. Nos ta realiza cu trabao di nos poliznan ta asina ardua cu ta dificil pa nan weita tur cos. Pesei nos kier exhorta mayornan pa percura informa prome pa edad di censura prome cu nan permiti nan yiunan bai cine, y nunca laga nan bai weita pelicula cu censura a declara prohibi pa nan edad.

PRENSA CERCA S.E. GOBERNADOR

Durante Su bishita na nos Isla Su Excelencia Gobernador Dr. Struycken a concede un audiencia na Prensa. E acto aki di nos prome magistrado a demostra ampliamente cu E ta realiza cu un bon entendimentu cu Prensa y relacion publico di gobierno ta un prome rekisito. Su Excelencia a informa cu interest di condicion nan local, y tur contestanan duna na miembronan di prensa tabata di bon argumento y claridad. Di varios observacion caba nos por conclui cu e prome impresion haci pa S.E. ta sublime, y nos ta spera cu lo e sigi ta manera.

BUKI DI PAPIAMENTU PUBLICA

Di man di Don E. Goilo, conoc educador y maestro di Colegio San Tomas, a sali un buki pa sinja hulandesnan papia nos lenga.

E buki ta bon scirbi y ta obtenibla di Libreria San Agustin na Willemstad. Sin duda e ta jena un necesidad pa e poco hulandes cu ta bini aki y cu ta desea di sinja nos lenga y comprende nos.

Sinembargo ta masha poco y en general interes di esnan cu ta establece nan mes aki en busca di mehoranza ta minimo. E condicion aki ta masha malu y ta pidi atencion di nos autoridadnan, puesto cu na otro luga, p.e. na Java, tal cos no ta tuma luga.

DESPEDIDA DI SECCION NA PAPIAMENTU.

Cu e numero aki seccion na papiamentu ta tuma su despedida di su lectornan. Awor ta un anja cu e seccion a worde estart y escritor di e linjanan aki religiosamente a contribui dos bez pa siman su comentarionan di situacion mundial y notanan local.

Pero redaccion di e curant aki ta di opinion cu e seccion aki no ta recibi atencion adecuado, por cierto e ta worde estop desde prome di julio.

Escritor di e lineasnan aki ta despedi di su amabie lectornan.

De Gebroeders Kalkoen hadden de lachers op hun hand

Goed toneeldebuut van R.K. onderwijzersbond

Het dient gezegd, dat de toneelgroep van de R.K. Onderwijzersbond met Gerard Nielen's maloterie „Gebroeders Kalkoen" tijdens de beide eerste opvoeringen (Donderdagavond voor genodigden en Vrijdagavond voor betalend publiek) in Sociedad Bolivariana veel succes heeft gehad. Welk succes echter voor een niet onaanzienlijk deel te danken was aan de keuze van het stuk. Want indien men met iets „echts" voor de dag was gekomen, zouden er zeker b...ken zijn gemaakt.

Zeker, er werd met élan gespeeld, maar de meeste medewerkenden verrieden gebrek aan plankenervaring en nu en dan bleek duidelijk een gemis aan beheersing. Wij hadden soms het gevoel alsof regisseur J. Koppelmans met een zweep klaar stond om de collega's aan te sporen tot meer snelheid. De afwerking liet nog wel wat te wensen over.

Bij al deze bedenkingen diene, dat de toneelclub voor het eerst voor het voetlicht kwam. Met ernstig repeteren zal men het er de volgende keer zeker veel beter afbrengen. Dat wij die volgende keer kunnen verwachten, bleek uit de woorden van de voorzitter, de heer A. van der Reijt, bij de aanvang van de avond: „Wij hebben niet de pretentie 'n culturele prestatie te leveren, maar toch zullen we hopen, dat we eens naast de toneelclubs van het A.N.V. en de P.O.V.A. een bescheiden plaatsje kunnen innemen". Wij hopen het ook.

Wat het stuk betreft het volgende: „Gebroeders Kalkoen" is een dwaas verhaal, maar heeft toch hier en daar een menselijke inslag; het is niet aangepast aan plaatselijke omstandigheden (wat met een kleine wijziging in tekst en toneelinkleding toch wel mogelijk was) en heeft nog een nadeel: indien Nielen het tweede bedrijf iets had verlengd, zou hij het derde hebben kunnen weglaten. Want het laatste bedrijf werd wel wat al te zeurderig: er werd te veel herhaald en het verrassingselement ontbrak volkomen.

De heer P. de Brouwer was zeer aannemelijk in zijn rol van Hendrik Kalkoen; hij was de onverbeterlijke bromtol, die erin is geslaagd er tot de laatste minuut volkomen „in" te blijven. Zijn broer Jacob (de heer J. Koppelmans) was minder op dreef; dit is een veel voorkomend nadeel van een regisseur die zelf een (in dit geval: belangrijke) rol te vervullen heeft. Neef Leo (de heer Th. Fornara) acteerde te verlegen; al te vaak wist hij geen raad met z'n handen. Zus Pietje (mej. Mia Clement) wilde te oud zijn en sprak te jong.

De rol van Fientje van Elzen (H. Snijders) als het meisje van Leo was in goede handen; de liefdesuitingen zouden wel wat spontaner kunnen zijn (nietwaar, Leo!?). De min of meer ondergeschikte rollen van de bedienden (J. Bezems en A. Meijer), de huisvriend (M. Schweiz), de huishoudster (G. Verbeeten), de inspecteur van de Bond (J. Huige) en de huisknecht (G. Bogaerts) „liepen" zonder hapering van enige betekenis.

De heer Valk had voor een passend décor gezorgd, toneelkapper was de heer Henk Wiggers, de costuums hadden de medewerkenden zelf vervaardigd.

Beide avonden was het publiek zeer gul met applaus, hetgeen voldoende reden is om gauw een nieuw stuk ter hand te nemen. Indien dan de uitvoeringen niet op het eind van de maand worden gegeven, zullen er heel wat meer mensen komen.

AFSCHEID VELTKAMP

Onder veel belangstelling nam de heer H. J. Veltkamp Donderdagmiddag in de politiecantine afscheid van het politiekorps en van zijn collega's. Onder de aanwezigen merkten wij o.m. op mevrouw Veltkamp en twee dochters, de Hoofdcommissaris Th. A. van Erp en Commissaris De Jager.

In zijn afscheidstoespraak merkte de Hoofdcommissaris op, dat weer een van de oude getrouwen het korps zou verlaten. Het is niet (z)eker of de heer Veltkamp Aruba gaat verlaten, maar in verband met die onzekerheid werd nu maar vast afscheid genomen. Gedurende 23 jaren heeft de scheidende ambtenaar dienst gedaan bij de politie op de Nederlandse Antillen en kan derhalve met het volste recht een van de „ouwe getrouwen" worden genoemd. Hij kwam in 1928 op Curaçao aan; spoedig deed hij zich kennen als een veelzijdig politieman. Hij werd eens voor de duur van drie maanden naar Aruba overgeplaatst, maar die drie maanden zijn twintig jaar geworden!

Alle afdelingen van de politie heeft de heer Veltkamp doorlopen en de jongere collega's kunnen een voorbeeld aan hem nemen.

Spreker dankt de politieman namens het Gouvernement voor alles wat hij in het belang van de politie heeft gedaan; namens de collega's zegt hij dank voor de steeds getoonde kameraadschap. Tenslotte merkt hij op, dat de heer Veltkamp zich in het verenigingsleven (in het bijzonder in de Ambtenarenbond) zeer verdienstelijk heeft gemaakt. Namens het politiekorps op Aruba biedt spreker dan een gouden horloge aan.

Zich wendende tot mevrouw Veltkamp, merkte de Hoofdcommissaris op, dat ook haar een afscheidsgeschenk toekomt en daarop biedt hij haar een zilveren poederdoos aan.

De heer Veltkamp dankt ten zeerste bewogen voor alle blijken van vriendelijkheid en hartelijkheid.

Dan spreekt nog de heer S. Dirkmaat namens het Bestuur van de Ambtenarenbond; hij bevestigt de vriendelijke woorden van de Hoofdcommissaris en dankt de heer Veltkamp voor de vele blijken van vriendschap. Hij biedt ten afscheid een geschenk aan in de vorm van een 2-delige Winkler Prins.

Na het officiële gedeelte van deze middag bleven de aanwezigen nog geruime tijd gezellig bijeen.

Veel belangstelling voor opening „Sea View"

Zeer veel belangstelling was er Vrijdagmorgen voor de opening van het nieuwe café-restaurant „Sea-View" aan de Lloyd G. Smith Boulevard (bij de nieuwe markthallen). Tijdens het openingsuur stonden de mensen drie rijen dik bij de fraaie zaak, welke naar een ontwerp van de heer Smith (Openbare Werken) door de aannemers Petrona en Croes werd gebouwd. Mede dank zij de assistentie van verschillende zeelieden kon het pand in record-tijd worden ingericht en wij hebben er ons van kunnen overtuigen, dat de zaak er buitengewoon helder en netjes uitzag.

Er is een drinklokaal, waar alles (behalve sterke dranken) wordt geschonken en een gezellig restaurant, waar de bezoeker kan eten wat hij wil. Want in de frisse keuken werkt de kok Raven (weliswaar een Bonairiaan, maar met Amerikaanse ervaring) en hij bereidt alle spijzen met vakliefde. Ook kleine hapjes weet hij met veel smaak klaar te maken en we weten nu al, dat velen 's avonds na de bioscoop even zullen langs wippen.

Elke morgen om zes uur gaat „Sea-View" open en eerst om elf uur 's avonds zullen de deuren op slot gaan. Helemaal klaar is de zaak nog niet (langs het smeedijzeren hek komt nog een plastiek-afdekking), maar dat neemt niet weg, dat wij een ieder adviseren vast een kijkje te gaan nemen. De ondernemende compagnons, de heren A. Richardson en H. van den Arend, zullen u graag ontvangen.

HET WORDT EEN BEETJE DUUR

Willemstad, 2 Juli. — Vandaag is de Eilandsraad geïnstalleerd, weer zijn we een stap gevorderd op de weg naar de autonomie. Het ligt er maar aan, hoe we die weg bewandelen zullen. En het is ook de vraag, of we het allemaal bekostigen kunnen. Weldenkende mensen vragen zich af of het niet een beetje topzwaar gaat worden.

We hebben een Regeringsraad van 7 mannen, dan komt er een gezaghebber met gedeputeerden, voeg daarbij dat er even zo vele secretarissen zullen komen als er regeringsorganen zijn, dan is het een eenvoudig rekensommetje om te weten, dat het „placa" gaat kosten. En dan spreken we niet over andere uitgaven, zoals kantoorhuur enz.

We hebben met aandacht het artikel gelezen in de „Arubaanse Courant" waarin geklaagd wordt dat het in het zakenleven zo slapjes gaat, welnu, op Curacao is het al niet anders. Ook hier klaagt de handel steen en been. Er is een tijd aangebroken waarin de omzetten verminderden de inkomsten dus minderen, terwijl aan de andere kant de uitgaven aan het bestuursapparaat hoger worden.

Het is dus wel te verwachten, dat het verschil in de betalingsbalans zal worden gedekt door belastingverhoging of leningen.

Dat men nooit eens op de gedachte komt om de uitgaven eens te onderwerpen aan een studie. Wellicht dat men dan tot de bevinding komt dat er wel wat te bezuinigen valt.

Een mooie taak voor de Eilandsraad, het zou een goed begin zijn van een werk, waarvoor een ieder, die de economische positie van ons land ter harte gaat, dankbaar zal zijn, indien het tot een goed eind gebracht zou worden.

KINDERKOOR WERKT OOK MEE

Men deelt ons mede, dat aan de culturele avond (Donderdag in Sociedad Bolivariana) eveneens medewerking wordt verleend door het Arubaans Kinderkoor onder leiding van de heer Treijtel. De jongens en meisjes van de scholen van San Nicolas zullen zingen met begeleiding van de heer Folkert Steenmeijer aan de vleugel.

RADIO NEDERLAND WERELDOMROEP

Dinsdag: 19.00 opening en nieuws; 19.15 „brieven van luisteraars"; 19.27 „Export-parade" van Nederlandse lichte muziek; 19.50 Nederlands nieuws en reportages; 20.05 Westindische rubriek (met programma van Nederlandse solisten en nieuws voor de West); 20.35 „Kleine portretten"; 20.46 persoverzicht; 20.53 avondgebed; 20.57 beursnieuws; 21.00 sluiting.

Woensdag: 19.00 opening en nieuws; 19.15 luchtvaartnieuws; 19.23 Holland Festival 1951; 19.50 Nederlands nieuws en sport; 20.05 Westindische rubriek (met muziek van van Padu del Caribe en Padoe Lampe; voorts Caraibisch commentaar en nieuws voor de West); 20.30 rondetafelgesprek; 20.45 The Kilima Hawaiians; 20.53 avondgebed; 20.57 beursnieuws; 21.00 sluiting.

OP HET MATJE

Tweede bedrijf: L.W.V.-truck contra autobus

Het Gouvernement de ware schuldige?

In onze editie van veertien dagen geleden schreven wij reeds een en ander over de ernstige aanrijding tussen een truck van de Landswatervoorziening en een autobus ; op de truck waren 24 arbeiders — op losse planken — gezeten en een hunner werd door het ongeval dermate verwond, dat een van zij benen moest worden afgezet en gevaar bestaat voor het behoud van het andere been. Op Vrijdag 15 Juni verschenen de chauffeurs van beide voertuigen voor het Gerecht in Eerste Aanleg en de Officier van Justitie, mr W. R. Boom, was blijkens zijn requisitoir tot de conclusie gekomen, dat zowel F. M., de truck-chauffeur, als Kr., de chauffeur van de bus, schuld trof. Tegen M. werd een geldboete van honderd gulden geëist ; de zaak tegen Kr. werd voor veertien dagen uitgesteld.

Zodat de heren Vrijdagmorgen weer voor de rechter Schaafsma verschenen. Als verdediger voor M. was van Curacao overgekomen mr O. Burghardt, terwijl Kr. werd bijgestaan door mr A. Papier. Toen om acht uur de zitting een aanvang nam, waren verdachte M. en een belangrijke getuige nog niet aanwezig, zodat mr Burghardt dadelijk met zijn gedegen betoog begon. Hij schetste in het kort de voorgeschiedenis, meende dat de dagvaarding niet aan de minimumcisen voldeed en concludeerde tenslotte tot vrijspraak.

Bijna een uur te laat kwam getuige A. M. de zaal binnenwandelen. Hij bevond zich tijdens het ongeval op ongeveer twintig meter afstand van het gebeurde en zeide alles duidelijk te hebben kunnen waarnemen. „De bus reed heel langzaam op de hoek, de truck reed ongeveer 45 km per uur", verklaarde hij.

De officier van Justitie persisteerde bij zijn eis.

De ware schuldige....

Mr Papier had nog twee getuigen meegenomen, twee schooljongens, waarvan de ene vrijwel niets zeide en de andere verklaarde, dat de bus op het ogenblik van de aanrijding stil stond. Nieuwe gezichtspunten kwamen er nauwelijks.

De Officier achtte het een grote fout van verdachte Kr., dat hij het verkeer van rechts geen voorrang had verleend. De chauffeur mag dan wel langzaam hebben gereden, hij had alle gelegenheid om te stoppen. Spr eiste een geldboete van fl. 75.—. Na het requisitoir volgde een vrij heftig pleidooi van mr A. Papier, die o.m. zeide dat naar zijn mening de ware schuldige nog niet was gedagvaard. Het Gouvernement immers had niet minder dan zeven malen een verzuim gepleegd en in dit verband merkte hij op dat niet zelden bij het personeel van Gouvernementsdiensten de mening heeft postgevat, dat „wanneer men een Gouvernementspakje draagt dan mag men àlles doen !"

Ten aanzien van zijn cliënt achtte hij het niet mogelijk een bewijsverklaring van enige schuld aan te voeren. Volgens pleiter hebben de „stille getuigen" bewezen, dat de bus niet of nauwelijks gereden heeft op het ogenblik, dat de aanrijding plaats greep. Als de vorige verdachte een ruimere bocht had gemaakt, zou er niets gebeurd zijn. Naar aanleiding van de vermelding in de dagvaarding, dat verdachte „op hoogst roekeloze wijze had gereden", merkte mr Papier op, dat naar zijn mening allerminst bewezen was. Op verschillende gronden vroeg hij dan ook vrijspraak voor Kr.

De rechter bepaalde in beide gevallen de uitspraak op 13 Juli.

Contacsleutel !

Verdachte R. was wijselijk niet verschenen. Indien hij voor de groene tafel was gekomen, zou hij zeker voor zijn drie overtredingen de wind van voren hebben gekregen. Op 10 November van het vorig jaar had hij „wat" te veel gedronken, zag ergens een truck staan ,merkte dat het contactsleuteltje aanwezig was en ging rijden.... zonder rijbewijs. Even kon hij het stuur in zijn macht houden, maar weldra ging het mis ;; de truck reed door een cactushaag en werd beschadigd. Toen de politie ter plaatse verscheen, kon R. nauwelijks een woord uitbrengen, zodat men hem ter ontnuchtering heeft moeten insluiten.

De Officier van Justitie vroeg voor de diefstal van benzine twee maanden gevangenisstraf voor het rijden „onder invloed" een geldboete van vijftig gulden (met intrekking van het rijbewijs voor twee jaren) en voor het besturen van de wagen zonder in het bezit te zijn van een geldig rijbewijs een geldboete van tien gulden.

De rechter kon zich hiermede wel verenigen ; hij wees er nogmaals met nadruk op dat het van veel belang is dat auto-eigenaren hun contactsleutel meenemen als ze de wagen parkeren.

Brutaal kraakje

De 22-jarige zeeman C. R. H. staat bij de justitie niet al te gunstig bekend en het spreekt wel vanzelf, dat zijn steeds groeiende strafregister hem doet bestempelen als een „bonte hond" van de politie. Vrijdagmorgen stond hij weer terecht, ditmaal voor een inbraak, die hij in de nacht van 5 op 6 November had gepleegd. Hij had zich toegang weten te verschaffen tot het café Rialto aan de Steenweg in Oranjestad. De buit was goed : een fles jenever, wat sigaretten en een aantal geldstukken.

„Ik heb na die nacht niets meer gedronken", bracht verdachte naar voren als om te tonen dat hij toch wel heus van goeden wille was. De getuige, de vroegere beheerder van het café, vertelde evenwel, dat verdachte nog wel eens langs was gekomen om een borreltje te consumeren.

De rechter achtte het raadszaam de verbalisanten te horen en schorste derhalve deze zaak voor veertien dagen.

Ring als betaalmiddel

J. F. had in een beruchte gelegenheid te Sint Nicolaas een afspraak met een „dame" gemaakt, maar na een teder samenzijn bleek hij niet aan zijn financiële verplichtingen te kunnen. Weshalve hij de „dame" met een gouden ring betaalde. Later voldeed hij toch in contanten en toen was een woordenwisseling ontstaan ; deze liep zo hoog, dat de man overging tot mishandeling. Wat hem komt te staan op een maand gevangenisstraf.

Stand der bevolking in Sowjet-Rusland bijna 200 millioen

Geen statistieken beschikbaar

Het bevolkingspotentiaal van Sowjet-Rusland staat in verband met de internationale spanningen wederom in het middelpunt der belangstelling, vooral omdat het Westen daarover geen statistische gegevens heeft, daar deze getallen in de Sowjet-Unie staatsgeheimen zijn en zorgvuldig voor eventuele „spionnage" verborgen worden gehouden. De volkstelling van 1938 deugde volgens een officiële Russische verklaring niet, omdat er talrijke vergissingen waren gemaakt, ofschoon de regering eerder had bekendgemaakt, dat het hier een zuiver wetenschappelijke telling betrof, waarvoor meer dan 900.000 ambtenaren in touw waren geweest. Later lekte echter uit, dat de resultaten niet klopten met de aangekondigde cijfers van het vijfjarenplan. Volgens de telling waren er 154.500.000 bewoners in de Sowjet-Unie, terwijl dit volgens de plannen van het Kremlin er 180.000.000 hadden moeten zijn.

Uit deze telling bleek o.m., dat er een sterke vermindering van de plattelandsbevolking te constateren was als gevolg van de industrialisatie en de gelijktijdige vervolging van de laatste zelfstandige boeren, die de trek naar de stad krachtig bevorderden. Eveneens bleek, dat het geboorte-overschot, dat onder de Tsaren gemiddeld ruim 2 millioen zielen bedroeg, sterk was teruggelopen. De plotselinge scherpe maatregelen tegen echtscheidingen, die een omkeer betekenden in de communistische politiek, zijn onmiddellijk terug te brengen op het resultaat van de volkstelling van 1938.

In 1939 werd als resultaat van een nieuwe telling het bevolkingscijfer op 170.467.186 inwoners bepaald, van wie ongeveer twee derde op het platteland. Dit cijfer is echter duidelijk beïnvloed door de wens van het vijfjarenplan, volgens welke er immers 180 millioen moesten zijn.

Na de oorlog kon men in de Russische bladen lezen, dat, met de nieuw veroverde gebieden mee, de Sowjet-Unie 197 millioen inwoners telde; 173 millioen in de oorspronkelijke gebieden en 24 millioen in de geannexeerde landen.

Wanneer zowel de cijfers van 1939 als van 1946 met elkaar zouden kloppen, dan zou dat betekenen, dat Rusland in 1946 zijn verliezen aan mensenlevens met een surplus van drie millioen had gecompenseerd. Dit stemt niet overeen met de officiële verklaringen, waarin werd gewezen op de zeer grote aantallen gevallenen in de tweede wereldoorlog. Men neemt aan, dat alleen het Rode Leger reeds 5 millioen man heeft verloren, hetzij gesneuveld, hetzij door de Duitsers later vermoord.

Verschrikkelijk was het sterftecijfer onder de kinderen in de Oostelijke gebieden, die door de oorlog werden getroffen. In ieder geval is de verhouding tussen het aantal mannen en vrouwen in de Sowje-Unie er niet beter op geworden. Reeds in 1939 was er een vrouwenoverschot van ongeveer 7.000.000. Dit cijfer zal door de oorlog aanzienlijk gestegen zijn.

Met het oog op bovenstaande overwegingen zou men de bevolking van de Sowjet-Unie kunnen schatten op 185 millioen, van wie ongeveer 100 millioen vrouwen en 85 millioen mannen.

Deze schatting zal niet ver van de waarheid af zijn. Het betreft echter 'n ieder geval een imponerend bloc, waar tegenover West-Europa geen gesloten eenheid kan plaats.

OUDERMIDDAG COMMANDEUR PIETER BOER SCHOOL

Op 28 Juni, des namiddags van 4 tot 6 uur werd in de beide schoolgebouwen der Commandeur Pieter Boer School te San Nicolaas een z.g. Oudermiddag gehouden. Hierdoor werden de ouders in de gelegenheid gesteld met het onderwijzend personeel der school over hun kinderen te spreken en het schriftelijk werk in te zien.

Dat de ouders een dergelijk contact met de leerkrachten op hoge prijs stellen, is wel overduidelijk gebleken uit het bijzonder grote aantal bezoekers, die tevens de tentoongestelde werkstukken van de handwerkles en de kleurrijke werkstukjes der kleuterklassen konden bewonderen.

PUBLICATIEBLADEN

Bij het uitkomen van de Eilandenregeling bleek niet voorzien te zijn in de regeling betreffende het onderzoek van de geloofsbrieven.

Thans zijn er twee P.B.'s verschenen, welke deze materie voor Aruba en Curacao regelen.

Het artikel komt te luiden als volgt:

De geloofsbrieven van de ingevolge de eerste verkiezing benoemde leden van de Eilandsraad worden, met de bij artikel 9 van de Eilandenregeling vereiste stukken, gesteld in handen van een commissie, bestaande uit de Gezaghebber als lid tevens voorzitter en vier door hem uit de benoemden aangewezen leden, welke commissie beslist omtrent de al of niet toelating.

De bevoegdheden welke ingevolge de artikelen 98 tot en met 103 van het Kiesreglement Aruba en Curacao (P.B. 1951 no. 41) en het Kiesreglement Bonaire en Bovenwindse Eilanden (P.B. 1951 no 42) zijn toegekend aan de Eilandsraad worden bij het onderzoek van de geloofsbrieven van de ingevolge de eerste verkiezing voor de Eilandsraden benoemde leden dier Raden uitgeoefend door de in het vorig artikel genoemde commissie.

In Overgangsbepaling XI van de onder I genoemde Eilandenregeling wordt voor het thans bestaande enig lid het cijfer 1. geplaatst terwijl daaraan drie nieuwe leden worden toegevoegd, luidende als volgt:

2. Het onderzoek van de geloofsbrieven der bij de eerste verkiezing gekozen leden geschiedt binnen dertig dagen na de dag der indiening.

3. Van elke genomen beslissing wordt terstond aan de benoemde kennis gegeven.

4. De artikelen 19 en 20 zijn van overeenkomstige toepassing.

„GEUR" WORDT WEINIG ONDERZOCHT

Kent u het verschil tussen de geur van een roos en de lucht van spruitjes, die veel te lang hebben staan koken? Men mag hopen van wel. Maar dan blijft die kennis toch altijd nog de kennis van een leek. Iets wetenschappelijks zit er niet aan. En dat hebt u dan met de mander-wetenschap gemeen. Want ook hij kan u dat verschil tussen de rozegeur en de spruitjeslucht niet aangeven anders dan in doodgewoon-menselijke termen. Een strakke wetenschappelijke terminologie heeft hij er niet voor.

De man-der-wetenschap kan een kleur aanduiden in golflengten, hij kan een geluid aanduiden in frequenties. maar een geur — daar heeft hij geen woorden voor. Natuurlijk zou hij iets kunnen prevelen over vluchtige oliëen en deze bij hun lange namen noemen. En dan nóg zoudt u er niet zijn. Want u ruikt b.v. niet de chemicaliën, die door een parfumeur worden gebruikt, u ruikt alleen maar die heel kleine fracties ervan die door uw neus worden uitgekozen. Anders gezegd: een hond of een kat, met een heel ander reukmechanisme, ruikt heel iets anders dan u ruikt, en prefereert dus ook heel andere dingen dan u.

De scheikundigen weten vaak wèl hoe zij geuren moeten behandelen, hoe zij ze kunnen verbeteren of verwijderen, dingen die b.v. van belang zijn in de levenmiddelen-industrie of in de costemita. Maar daarbij blijft het. Ze kunnen een geur niet meten, ze kunnen hem alleen vergelijken met een andere, bekende geur, die zij kunnen oproepen. Want zoals men een tafereel opnieuw kan zien met zijn geestes oog, of zich een wijs herinneren met zijn geesteroor, zo kan men zich nauwkeurig een geur herinneren met zijn geesterneus. Het geheugen zit vol beelden, geluiden en geuren.

Ritchie Calder constateert in de News Chronicle, dat er tot dusver merkwaardig weinig fundamenteel wetenschappelijk werk is verricht op geur-gebied. In Engeland b.v. is er op het ogenblik maar één onderzoek aan de gang en wel aan de universiteit van Reading. De lector in scheikunde aldaar, dr Cheesman, probeert te weten te komen waar zich de geur-drempel bevindt, d.w.z. het punt waarop men een bepaalde stof begint te ruiken — zoals men ook de drempel van het gehoor heeft vastgesteld, het punt waarop men begint, of ophoudt, iets te horen. Hij heeft daartoe een apparaat vervaardigd, waarin zuivere lucht wordt gemengd met een bekende geurconcentratie. Studenten staan erboven te snuiven en kunnen meten op welk punt de geur merkbaar wordt. De merkwaardigste ontdekking die bij dit onderzoek tot dusver gedaan is, is wel deze: verkoudheid hindert er niet bij, mits men de neus goed gesnoten heeft.

WAT NU?

Uit St. Nicolaas vernemen wij, dat twee buitenlandse „dames" zich telegrafisch hebben gewend tot de Procureur-Generaal met de mededeling, dat zij in verband met op ons eiland gemaakte schulden bezwaarlijk op korte termijn kunnen vertrekken. Waarschijnlijk willen zij een beslissing uitlokken naar aanleiding van de door de pers gepublieceerde verklaring van de Landsminister voor Justitie, waarin werd gezegd, dat de buitenlandse prostituees uitstel van vertrek zouden kunnen krijgen. Van welke mededeling de politie op Aruba geen kennis zou hebben gedragen....